

ת"פ 27097/08/19 - מדינת ישראל נגד בקה צ'חברידזה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 27097-08-19 מדינת ישראל נ' צ'חברידזה (עציר)
בפני כבוד השופטת דנה מרשק מרום

בעניין: מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
יסמין שביט

המאשימה

נגד

בקעה צ'חברידזה (עציר) - ע"י עו"ד לירן
פרידלנד

הנאשם

הכרעת דין

כתב-האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו ביצוע עבירה של **שוד** לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. מעובדות כתב-האישום עולה, כי ביום 7.8.19 בשעה 00:10 לערך, נכנס הנאשם כשפניו מכוסות באופן חלקי בחולצה ובידיו סכין באורך כ- 20 ס"מ, לחנות ברחוב בראשון לציון (להלן: "החנות").

באותה עת נכחה בחנות עובדת בשם א.י. (להלן: "המתלוננת"), וספרה את הכסף בקופה. הנאשם התקרב אל המתלוננת במהירות כשבידו הסכין. המתלוננת נצמדה לקופה ואחזה בשטרות הכסף בחוזקה, ואולם הנאשם נצמד אליה, אחז בכסף ומשכו מידיה.

הנאשם החל לצאת מהחנות, אולם המתלוננת תפסה בחולצתו על מנת למנוע את בריחתו. בתגובה דחף אותה הנאשם, וכתוצאה מכך המתלוננת נפלה על רצפת החנות ונחבלה ברגלה.

הנאשם נמלט בריצה מהמקום, כאשר ברשותו סך של כ- 23,000 ₪.

זירת המחלוקת ותמצית המתווה הראיתי

3. במענה לכתב האישום שניתן בישיבת יום 19.11.19 כפר הנאשם באמצעות באת-כוחו במיוחס לו בכתב האישום. הנאשם טען שלא ביצע את השוד, והעלה טענת אליבי לפיה שהה בביתו בעת האירוע.
4. הסוגיה המרכזית השנויה במחלוקת היא שאלת זיהויו של הנאשם כמבצע השוד. במרכז ראיות התביעה מצויה עדותה של המתלוננת, כשבינה לבין הנאשם קיימת היכרות קודמת מהחנות. קיימות ראיות תביעה מחזקות נוספות הכוללות, בין השאר, סרטון אבטחה המתעד את כניסתו של הנאשם לבניין מגוריו בסמוך לזמן בו אירע השוד וכן גרסאות שונות ומתפתחות של הנאשם.
5. אומר כבר, כי לאחר שהתרשמתי מעדי התביעה ועדי ההגנה, עיינתי במוצגים ושמעתי את סיכומי הצדדים, הרי ששוכנעתי שהתביעה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר.

פרשת התביעה

עדותה של המתלוננת (א.י.)

6. המתלוננת, בחורה בת 26, בת-הזוג של בעל החנות - צ"א (ע.ת. 3) (להלן: "צ"), התייצבה לעדות בבית-המשפט לאחר שהוצא נגדה צו הבאה, וכשהגיעה מסרה באופן מפורש שאינה מעוניינת להעיד.
7. בחקירה ראשית מסרה, כי עבדה בחנות מחודש יולי, וביום האירוע עבד איתה כסדרן נער בשם י', אשר העיד אף הוא כעד תביעה (עמ' 20 לפרו', שורה 1).
- העדה תיארה, כי בדרך-כלל סגרו את החנות בסביבות חצות - אחת לפנות הבוקר, ובטרם ביצוע השוד היתה עסוקה ב"סגירת" הקופות בעוד הנער י' ניקה את החנות. בהמשך, העדה הבהירה (בחקירה חוזרת, לאחר ריענון) כי סגרה את החנות מעט אחרי חצות, בסביבות 00:10 (עמ' 41 לפרו', שורות 24-26).
8. לדברי המתלוננת, הנאשם נכנס לחנות עם פנים "חצי מכוסות" ועם סכין, ניגש ישר לקופה וחטף ממנה את כל הכסף, בעת שהיתה באמצע הספירה, בעוד היא נצמדה לקופה מבלי שהיה לה לאן לברוח (עמ' 20 לפרו', שורות 5 - 24). העדה הדגישה, כי הנאשם ניגש ישר לאזור הקופה כמי שמכיר את המקום (שם, שורה 26).

9. העדה הדגימה על גבי צילומים של זירת האירוע (מתוך דו"ח מסכם חקירת מז"פ - ת/21, צילומים 3 ו-4) את האופן שבו בוצע השוד, לרבות המקום בו עמדה ואופן הכניסה של הנאשם לקופה, כשבמהלך ההדגמה העדה בכתה והיתה נסערת.

שוב תיארה, כי: **"עד שקלטתי מה קורה תפסתי את כל הכסף, תפסתי בידיים ונצמדתי לקופה האחורית, לא היה לי יותר לאן ללכת, הוא התקרב אלי והתחיל לחטוף את כל הכסף"** (עמ' 21, שורות 9-10). כן הדגישה, כי הנאשם היה עם הפנים אליה, והחזיק סכין מטבח באורך של בערך 40 ס"מ ככל הנראה ביד שמאל, סכין איתו נכנס לחנות (שם, שורות 12-26). את הסכין החזיק בידו צמוד לגוף שלו וצמוד אליה (עמ' 23 לפרו', שורה 2) בעוד הנאשם עמד מולה. המתלוננת העידה, כי ניסתה להוריד לו את החולצה מהפנים, אך הוא חטף את הכסף וברח (עמ' 21 לפרוטוקול, שורות 32-33).

10. באשר לתיאור השודד מסרה, כי המדובר באדם גבוה, "חצי מהפנים" היו מכוסות עם חולצה, והחלק העליון - לרבות העיניים - היה חשוף. זכרה שהנאשם לבש מכנסיים כהים, אך לא זכרה את צבע החולצה (עמ' 22 לפרוטוקול, שורה 30). לדבריה, קלטה שהמדובר בנאשם עוד כשהוא נכנס למעבר של הקופה (שם, שורה 9). גם בסיום חקירתה הראשית, הדגישה המתלוננת, כי חוץ מהחלק התחתון של הפנים שהיה מכוסה, לא היה מה שהפריע לה לראות כי המדובר בנאשם, ושהיא בטוחה במאה אחוזים שזיהתה אותו כבקה (עמ' 25 לפרו', שורות 18-20).

11. את הנאשם הכירה מהחנות בלבד ומסרה, כי הוא קונה בחנות מדי פעם, היה מגיע לחנות מספר פעמים בשבוע, והסבירה לתובעת: **"את יודעת, ראיתי (אותו) לא פעם ולא פעמיים"** (עמ' 22 לפרו', שורה 17). עוד השיבה, כי היא נמצאת בקשר עם בן זוגה כמעט שנתיים, במועד האירוע כבר היו בקשר במהלך שנה וחצי, ועוד לפני שהחלה לעבוד בחנות בילתה שם את רוב זמנה, כך שראתה את הנאשם (שם, שורות 26-28).

12. העדה אישרה, כי אין כל סכסוך בינה לבין הנאשם או בין הנאשם לבעל החנות (עמ' 23 לפרוטוקול, שורות 10-12). היא שבה והדגישה במהלך העדות כי היא זיהתה את הנאשם, **"אני לא הייתי אומרת סתם בלי להבין מי הבן אדם, ישר אמרתי אותו..."** (שם, שורה 17).

העידה, כי ביקשה מי' להתקשר למשטרה, ואילו היא התקשרה לצ', בן-זוגה, סיפרה לו בשיחה שהיה שוד, וכי זיהתה במי המדובר (שם, שורות 19-23). הבהירה בכנות, כי לא זכרה את שמו של הנאשם באותו הרגע, אבל אמרה לו שהמדובר בגדול מבין שני האחים, צ' ידע במי המדובר ואמר את השם "בקה", והיא מייד נזכרה שאכן המדובר בו (שם, עד השורה 33).

13. המתלוננת התקשרה למוקד 100 (ת/11) כשעל-פי תמליל השיחה היא לא הזכירה את שמו של הנאשם או כי היא מכירה את השודד, אך חזרה על כך כי המדובר היה בשודד שנכנס עם "פרצוף סגור"

עם סכין וחטף לה את כל הכסף מהיד. עם זאת, כמה דקות לאחר מכן, כשהשוטרים וצ' הגיעו למקום, היא מסרה להם את שמו של הנאשם (פרוטוקול עמ' 24, שורות 6-8; ת/9; דקה 01:27 בת/10).

14. במהלך העדות תיארה המתלוננת כי בשעת השוד היתה בפאניקה ו"בסטרס". נגרמו לה סימנים כחולים ביד וברגל, שכן לאחר שהנאשם החל לברוח, היא רדפה אחריו, שאז הנאשם דחף אותה והיא נפלה.

15. במהלך החקירה הנגדית, המתלוננת נותרה עקבית בגרסתה ובוודאות הזיהוי שלה את הנאשם. היא שבה והסבירה כי במהלך תקופת הקשר הזוגי עם צ' הגיעה באופן יומיומי לחנות, הכירה את הנאשם כמי שהיה מגיע לשם, אם כי מסרה בכנות כי בפעמים שראתה את הנאשם לא היה לה מגע ישיר עימו (עמ' 26 לפרוטוקול, שורה 30).

16. הסבירה בפרטי פרטים, כי כשספרה את הכסף, היא הניחה אותו על המעדנייה בצד, והיא שמה לב שמישהו נכנס במהירות כי היתה בקופה ולא היה לקוח נוסף בחנות (עמ' 30 לפרו', שורות 1-11). העדה עמדה על כך שבעת השוד כבר זיהתה את הנאשם, אך האירוע כולו היה כל-כך מהיר, שהיא לא אמרה לו דבר אלא רק צעקה (עמ' 32 לפרוטוקול, שורות 12-14).

17. לאורך כל החקירה הנגדית, העדה חזרה ומסרה, כי היא בטוחה בכך שמסרה לצ' את שמו של הנאשם בשיחת הטלפון מייד לאחר המקרה (עמ' 38 לפרוטוקול, שורות 4-8).

18. ב"כ הנאשם הטיחה בעדה מספר סתירות לכאורה שעלו בינה לבין גרסתו של י', הנער שעבד בחנות. העדה עמדה על כל פרטי עדותה, לרבות העובדה שבעת לקיחת הכסף השודד עמד מולה. בנוסף הסבירה, שלא מסרה לי' את שמו של השודד, שכן מבחינתה הילד לא היה קשור כלל לאירוע (עמ' 36 לפרוטוקול, שורה 30).

19. יום לאחר השוד, ב - 8.8.2020, נערך עימות בין המתלוננת לבין הנאשם (דו"ח ביצוע עימות ת/2ב'). המתלוננת מייד זיהתה את הנאשם בשמו עם היכנסו לחדר וחזרה ומסרה בביטחון ובוודאות כי הוא זה שביצע את השוד. לשאלות הנאשם הסבירה, שהיא מכירה אותו מהחנות, ושהחלק העליון של פניו היה נגיש לראיה. הנאשם עצמו מסר, שהוא מכיר את המתלוננת כחצי שנה, ושהוא ראה אותה "אולי עשר פעמים" (עמ' 15 לתמליל העימות - ת/2ג, שורות 31-37; עמ' 16 לתמליל, שורות 9-10).

20. המדובר בעדה שלא היתה מעוניינת להעיד, והיה צורך בכפיית התייצבותה בבית-המשפט. עם זאת, כשלבסוף העידה, התרשמתי מעדה אמינה, אשר תיארה את האירוע לו היתה קורבן באופן עקבי, כשיש ליתן את מלוא המשקל שלה לזיהוי הנאשם כמי שביצע את השוד.

אין מחלוקת, שאין כל סכסוך בין המתלוננת לבין הנאשם, וניכר היה שאין לה כל אינטרס להפליל את הנאשם.

המתלוננת אישה צעירה, העידה באופן פשוט (אם כי השיבה לשאלות לעיתים בחוצפה), וחזרה באופן עקבי על תיאור השוד. מהתיאור עליו חזרה ניכר כי הבחינה במספר פרטים שאיפשרו לה לזהות את הנאשם, כאשר היא הדגישה במהלך העדות כי זיהתה אותו מייד עם כניסתו לחנות. כך, למשל, הפנתה לגובהו, חצי פניו היו חשופות וכן זכרה פרטי לבוש שלו. לכך יש להוסיף, שממילא הנאשם מוכר לה כמי שביקר בחנות פעמים רבות, חנות בה שהתה באופן יומיומי במשך כשנה ומחצה כבת-הזוג של הבעלים, וחודש לפני האירוע אף עבדה שם.

21. המתלוננת היתה מאוד נסערת לאחר האירוע, ואני נותנת את מלוא האמון לעדותה, לפיה בהזדמנות הראשונה שהיתה לה מסרה אודות זהותו של הנאשם. מייד לאחר עזיבת השודד את החנות, המתלוננת התקשרה לבן-זוגה, הבעלים של החנות. היא לא מסרה מייד את שמו של הנאשם - אלא כי המדובר באח הגדול מבין "האחים הגרוזינים", ובן-הזוג הוא שנקב בשמו של הנאשם. אמנם, בשיחה למוקד 100 היא לא הזכירה את הנאשם או את העובדה שהיא זיהתה את השודד, אך האזנה לשיחה עם מוקד 100 מעלה כי המתלוננת "בוכה בהיסטריה" (כפי שצוין בת/11), ומטרת השיחה היתה לדווח על האירוע. בנסיבות אלו, אני קובעת שאין באי-התייחסות שלה לזהות השודד כדי להעלות ספק באמינות עדותה לגבי הזיהוי (כפי שגם העידה בחקירה נגדית בפרוטוקול עמ' 37 שורה 2). צפייה בדיסק מצלמות הגוף של השוטרים שהגיעו למקום (ת/10) ממחישה עד כמה המתלוננת היתה נסערת, כשנראה גם פצע מדמם בברך הימנית שלה (דקה 00:35).

22. העדה הפגינה ביטחון בזיהויו של הנאשם במשטרה, במהלך העימות ולבסוף בבית-המשפט, ועל רקע התרשמותי ממנה, יש ליתן לזיהוי זה - המבוסס על היכרות קודמת - את מלוא המשקל.

עדותו של צ' והודעתו במשטרה

23. צ' א' (ע.ת. 3) הוא, כאמור, בן-זוגה של המתלוננת והבעלים של החנות שנשדדה. גם לגביו היה צורך בהוצאת צו הבאה, וכבר בתחילת עדותו הצהיר כי אינו מוכן להעיד וחזר על כך מספר פעמים במהלך העדות. בהמשך, השיב באופן סלקטיבי למספר שאלות כלליות, וכשנשאל לגבי האירוע השיב, בין השאר, כי אינו זוכר דבר שכן עבר אירוע מוחי לאחר השוד וחודשיים לפני מתן העדות (עמ' 45 לפרוטוקול, שורה 9). כך, למשל, לא היה מוכן כלל להשיב לשאלות בדבר שיחת המתלוננת אליו ומה מסרה לו מייד לאחר השוד (ראו, למשל, עמ' 46 לפרו', שורות 1-11), וכי אינו זוכר מה מסר במשטרה.

24. צ' הוכרז כ"עד עוין", והתובעת הגישה את ההודעה שמסר במשטרה (ת/32; עמ' 47 לפרו', שורות 22-25). העד נשאל שאלות רבות אודות האירוע, והוא מוכן היה למסור מספר פרטים שאינם בעלי משמעות, כגון שהוא זכר שהמתלוננת בכתה, זכר את נוכחות השוטרים במקום, אך המשיך בגרסה לפיה הוא אינו זוכר את שיחת הטלפון - מכיוון שמאז האירוע המוחי ישנם דברים רבים שהוא אינו זוכר.

25. העד אישר כי הוא מכיר שני "אחים גרוזינים" מהילדות, הם גדלו יחד בראשון לציון, והצביע על הנאשם (עמ' 50 לפרוטוקול, שורה 21), כשלבסוף אישר שהנאשם הוא האח הגדול (עמ' 53 שורה 10). עוד אישר, כי המרחק בין רחוב חב"ד (בו מתגורר הנאשם) לבין החנות הוא של 3-7 דקות הליכה (שם, שורה 31).
26. העד המשיך לענות באופן מתחמק לאורך כל העדות, ענה בסלקטיביות על מספר קטן של השאלות, הדגיש כי אינו מעוניין להעיד וכי בית-המשפט הוא בזבז זמן עבורו. במהלך חקירת התובעת וכן בחקירה נגדית הבהיר, כי הוא אינו חושש מהנאשם.
27. במהלך החקירה הנגדית צ' המשיך בדפוס המתחמק, העיד כי ייתכן והוא זוכר כי המתלוננת התקשרה אליו, אך אינו זוכר את תוכן השיחה (עמ' 58 לפרוטוקול, שורות 8 - 9). העד מסר בחקירה נגדית, כי בעבר היו מצלמות בחנות, אך לאחר השיפוצים לא הספיק להתקין אחרות (עמ' 60 לפרו', שורה 28).
28. העד צ' לא המציא כל מסמכים על האירוע המוחי שעבר, חרף העובדה שהתחייב לשלוח אותם לידי התובעת (עמ' 57 לפרוטוקול, שורות 10 - 12). ממילותיו המפורשות ומהתנהגותו בבית-המשפט ברור מאוד, כי לא מסר את תכני הודעתו על רקע חוסר רצונו המובהק למסור איזה שהוא מידע מפליל כנגד הנאשם, מסיבותיו שלו (ולאו דווקא מחשש מפני הנאשם).
29. לעומת זאת, עיון בהודעתו במשטרה (ת/32) שנגבתה ביום 7.8.19 בשעה 02:44, כשעתיים לאחר האירוע, מעלה גרסה פשוטה והגיונית, אותה מסר באופן אותנטי מייד לאחר שהדברים התרחשו. בהודעה במשטרה מסר, שבשעה 0:20 קיבל שיחה מזוגתו, שמע אותה בוכה והיא אמרה לו ששדדו אותה. צ' שאל אותה במי המדובר והאם מכירה את השודד, והמתלוננת השיבה שהמדובר באחד מהאחים הגרוזינים. מסר עוד, כי שאל אותה אם המדובר באח הגדול או הקטן, כי הוא מכיר את האחים הגרוזינים בקה וזורה, כאשר בקה הוא הגדול, וזורה הוא הקטן שלמד איתו (שורות 2 - 5). המתלוננת מסרה לו כי המדובר באח הגדול, הוא אמר את השם בקה, והיא השיבה שאכן המדובר בו (שורות 6 - 7). הוא אמר למתלוננת שתתקשר למשטרה, וכשהגיע ראה שהיא בוכה ושיש לה חבלה ברגל.
30. התביעה הוכיחה את מתן האמרה ת/32 (כקבוע בסעיף 10א(א)(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 [להלן: **פקודת הראיות**] באמצעות העדתו של החוקר אור זלוטין (ע.ת.15), אשר גבה את הודעתו של צ'. הוא העיד שצ' מסר שהוא מכיר את האדם שביצע את השוד, וכי רשם את כל מה שצ' אמר (עמ' 59 לפרוטוקול, ישיבת הוכחות 23.6.20).
31. לסיכום, מאחר והודעתו של צ' נגבתה מייד בסמוך לאירוע ונראה כי זכרונו היה טוב וטרי יותר אז, כשבבית-המשפט נמנע באופן מכוון מלמסור איזה שהוא תוכן מפליל והשיב באופן סלקטיבי לשאלות, אני קובעת כי יש להעדיף את אמרת החוץ שמסר במשטרה - ת/32 - על-פני עדותו בבית-המשפט,

בהתאם לסעיף 10א' (ג) לפקודת הראיות, וזאת לאחר שהוכחו כל תנאי סעיף 10א' (א) לפקודת הראיות.

32. על-פי אמרה זו, שהופכת לקבילה, יש בדבריו של צ' כדי לחזק את עדותה של המתלוננת בכך שזיהתה באופן מיידי את הנאשם, מסרה את פרטיו לצ', וכל שצ' עשה היה ליתן שם לשודד אותו המתלוננת זיהתה. עוד עולה מאמרה זו, כי צ' קיבל את השיחה מהמתלוננת בשעה 0:20, מיד בסמוך להתרחשות השוד.

עדותו של י' קונדרטוב

33. עד נוסף שהיה בחנות בעת השוד, הוא י' קונדרטוב (ע.ת. 2), שהיה בן 13 בעת האירוע, ועבד בחנות בחופש הגדול. העיד, כי ניסה לשכוח מהאירוע כמה שיותר מהר, שכן מאוד פחד במהלכו (עמ' 5 לפרו', שורות 18-25).

34. י' העיד, כי הוא שטף את הרצפה ולא יכול היה לראות מה מתרחש בקופה (כך גם הדגים על גבי צילומי מז"פ), אז שמע את המתלוננת צורחת, הסתובב וראה אדם גבוה מאחוריה, לא הבין מה קורה, ולבסוף המתלוננת היתה על הרצפה. הוא חשש להתקדם לכיוון הקופה, אך לבסוף ראה את השודד בורח מהר עם שקית מלאה שטרות (שם, שורות 27-32). הוא אישר, כי כל האירוע התרחש בסביבות חצות וחצי.

35. י' תיאר את השודד כאדם גבוה, רזה, ככל הנראה עם עיניים חומות וזקן דל בצדי הפנים ומעט על הסנטר (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 25 - 27). תיאר שהשודד נכנס לחנות בהליכה מהירה, וכן העיד שהוא חושב שהשודד איים על המתלוננת בסכין, אם כי כאמור לא ראה היטב את התרחשות הדברים, גם בשל העובדה שהיה "בשוק" ולא מרוכז (עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 4 - 6).

36. כפי שנטען על-ידי ההגנה, י' מסר מספר פרטים העומדים, לכאורה, בסתירה לעדות המתלוננת, ואלו הם העיקריים:

א. בחקירה ראשית הדגים כיצד השודד תפס את המתלוננת מאחור ואיים עם ידו כאילו הוא אוחז במשהו (עמ' 7 לפרוטוקול, שורה 11). עם זאת, בחקירה נגדית עלה, כי מהרגע שהתחיל לראות את אשר מתרחש, ראה את השודד עומד מאחורי הגב של המתלוננת (עמ' 9 לפרו', שורה 3).

ב. בחקירה הנגדית תיאר כי שמע חלק קטן משיחת הטלפון של המתלוננת עם צ', במהלכה היא אמרה שהיא זיהתה את השודד (פרוטוקול עמ' 10, שורה 28) - בדיוק כמו שהעידה המתלוננת. הוא חזר על

כך כי הדברים נאמרו בשיחת הטלפון, כשהשניים דיברו בעברית למרות שבדרך-כלל הם משוחחים ברוסית (שם, שורות 32-33). בהמשך החקירה הנגדית שב וחזר על כך כי הוא בטוח שהמתלוננת אמרה את הדברים בטלפון (עמ' 11 לפרו', שורה 2). לאחר שהסיגורית עימיתה את י' עם הפרטים שמסר במשטרה, חזר בו והעיד, כי המתלוננת אמרה את הדברים לצ' כשהגיע לחנות, ולא בטלפון, כשהוא שמע שהיא אמרה שם ואחר כך "אחים גרוזינים" (שם, שורות 8 - 22).

37. י', אשר העיד בנוכחות שני הוריו באולם, הותיר רושם של נער ורבאלי ונבון מאוד. עדותו חשובה לעצם התרחשות השוד ולתיאור הכללי של השודד, אם כי נזהר מאוד במסירת פרטים לגביו. י' היה במיקום שלא איפשר לו לראות את כל השוד, ובנוסף היה מפוחד ומצוי בעיצומו של אירוע טראומטי. על כן, איני סבורה שהאופן שבו תיאר את האירוע מכרסם באמינות תיאור המתלוננת, כאשר היא זו שהיתה קורבן לאירוע וחווה באופן ישיר את האירועים. כך הם פני הדברים גם באשר לזיהוי ה"טלפוני", כאשר ניכר כי י' היה בטוח בכך ששמע את המתלוננת מזהה את השודד בשיחה הטלפונית, בדיוק כשם שהיה בטוח שאולי שמע את הדברים לראשונה כשצ' הגיע לחנות. על כן, למרות שהעד הותיר רושם חיובי מאוד, אני קובעת שנוכח גילו הצעיר והפחד בו היה נתון, אין בסתירות לכאורה כדי לפגום במשקל עדותה של המתלוננת.

ראיות נוספות הקושרות את הנאשם לאירוע

38. בנוסף לזיהוי האמין, ראיות נוספות מביאות למסקנה, כי קיימת היתכנות מבחינת זמנים לכך שהנאשם הוא שביצע את השוד.

39. ביום 8.8.19 נערך ביקור בזירה על-ידי חוקר זי"ט, סרגיי שפרן (ע.ת.12). על-פי הדו"ח שערך (ת/19 - שהוגש בהסכמה) אותרו מצלמות בכתובת ביתו של הנאשם - רחוב חב"ד 9, והורדו כל המצלמות הפעילות (י"אמר כי על-פי דו"ח הביקור הורדו סרטונים מהמצלמות החל מהשעה 22:00, ואילו צפייה בהם מתעדת פעילות בבניין החל מהשעה 23:00; בנוסף, קיים פער בין זמן אמת שהוא מוקדם בשלוש דקות לזמן מערכת). בסרטון האבטחה, נראה הנאשם חוזר לביתו ביום 7.8.19 בשעה 0:30 לבוש בחולצה כחולה וג'ינס, נועל נעלי אדיס לבנות (ת/17 - תמונות מתוך מצלמות האבטחה; ת/18 - דיסק מצלמת אבטחה 1 מתוך חדר המדרגות, בקטע הווידאו המסתיים בספרות 3304; מצלמה 2 - המתעדת את דלת הכניסה לבניין - בקטע וידאו המסתיים בספרות 3250).

40. על-פי תצלום אווירי (ת/16), המרחק בין החנות, המצויה ברחוב יהודה לייב 46, לבין בית הנאשם, המצוי ברחוב חב"ד 9, הוא 294 מטרים.

41. השוד בוצע בשעה 00:20 לערך, והנאשם נראה חוזר לביתו לאחר השוד בשעה 00:30. בהינתן המרחק הקצר בין החנות לבין ביתו של הנאשם, המדובר בחלון זמנים המחזק את הזיהוי של המתלוננת.

42. יצוין, כי לאחר כ - 10 דקות, בשעה 00:39, נראה הנאשם יורד מביתו עם בגדים אחרים, נעליים אחרות ושקית צהובה. כשלוש דקות לאחר מכן, בשעה 00:42, נראה הנאשם חוזר לביתו ללא השקית (תמונות - ת/17; ת/18 - מצלמה 1 בספרות 4233 ו - 4546; מצלמה 2 בספרות 4259 ו - 4534).

43. שוטרים הגיעו לבית הנאשם בסביבות השעה 1:42, ועלו לדירת הנאשם ואימו לאחר ששמעו צעקות מהדירה בין גבר לאישה בשפה הרוסית. את הדלת פתח הנאשם, שנראה נקי ומסודר לאחר מקלחת ונעל נעלי בית (דו"חות פעולה - ת/5, ת/6). יצוין, כי צפייה בסרטון מצלמת הגוף שהיה על השוטר בעת ההגעה לביתו של הנאשם (ת/10) עולה, כי הנאשם לא שאל את השוטרים מדוע הגיעו, אמר שהיה כל הזמן בבית וכי היה בחוץ מספר שעות לפני כן.

פרשת ההגנה

44. גרסתו הראשונית של הנאשם במשטרה היתה, כי כל הערב שהיה בבית ולא יצא. גרסה זו השתנתה לאחר שעומת עם סרטון האבטחה מביתו, והמשיכה להתפתח בעדותו בבית-המשפט.

גרסאות הנאשם במשטרה

45. בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/1), כשלוש שעות לאחר השוד (בשעה 3:41) טען הנאשם, כי אינו יודע מה לומר באשר לחשדות המיוחסים לו, וכי העירו אותו (עמ' 2 שורה 6). כשנשאל למעשיו בין השעות חצות לחצות וחצי השיב שהיה בבית (שורה 18), כי ישן על הספה בסלון ונרדם מול הטלוויזיה (שורה 26).

הנאשם אישר שהוא מכיר את החנות, ואף טען שצ' הוא חבר שלו שגדל איתו (שורה 28). עוד תיאר, כי הוא עובר שם מיד יום, יומיים לפני כן ראה אותו ואת 'אשתו' בחוץ, ואף שוחח איתם (שורות 30 - 33).

כשעומת עם גרסת המתלוננת השיב שהוא שיכורה או מתבלבלת.

הנאשם הכחיש שימוש בסמים וטען כי נוטל כדורים עם מרשם בלבד בשל כאבים מפריצת דיסק (שורה 51).

46. למחרת (8.8.19) בשעה 15:00, נערך עימות בין הנאשם למתלוננת (ת/2א', ת/2ב'). הנאשם נראה רגוע, גם לאחר שהמתלוננת זיהתה אותו כמי ששדד את החנות. הנאשם שאל את המתלוננת אם היא לא טעתה, והמתלוננת השיבה בביטחון שלא (עמ' 13 לתמליל, שורות 8 - 10). החוקר הטיח בנאשם שהמתלוננת אומרת עליו דברים חמורים והוא רגוע, והנאשם השיב שהוא מקשיב (עמ' 13 לתמליל, שורות 23 - 27), שהוא אינו מפחד מדבר, במקום יש מצלמות והוא "רוצה הוכחות" (שם, שורות 30 - 31).

הנאשם מסר כי בוודאי שהוא מכיר את המתלוננת, בסביבות חצי שנה, וכי ראה אותה אולי עשר פעמים (עמ' 15 - 16 לתמליל).

47. מיד לאחר העימות, הנאשם נחקר בשנית (הודעה מיום 8.8.19, שעה 15:25 - ת/2), נראה רגוע מאוד ואינו זועק לחפותו. הנאשם מסר שלל אפשרויות לשעות השהייה שלו בבית באותו הערב, ייתכן מהשעה עשר, אחת-עשרה או שתים-עשרה, היה גם בצהריים בבית, ואינו יכול למסור בדיוק מתי נכנס או יצא, או כמה זמן ישן (עמ' 2, שורות 15 - 19).

הנאשם אישר שיש מצלמות של השכנים בבנין, והוא נשאל מדוע רואים אותו אחרי השוד, בשעה 00:30 לערך, נכנס ועולה מדרגות, והוא השיב: "לא יודע באתי הביתה", או שהוא אינו זוכר, או שהוא מסר את השעות שבהן הוא ישן "בערך" (עמ' 5 לתמליל החקירה).

בהמשך הוצגו לו שלושה סרטונים ממצלמת האבטחה של השכן בהם הוא נראה נכנס לביתו בשעה 00:30, ולאחר 10 דקות יורד כשהוא לבוש בבגדים אחרים ונועל נעליים אחרות ויוצא עם שקית צהובה, ולאחר כמה דקות חוזר הביתה. הנאשם השיב שהוא העביר שקית ויצא לכמה דקות. נשאל מדוע החליף בגדים, והשיב שהוא שם בגדים יפים, כי הייתה לו פגישה. לאחר מכן מסר, שכל מה שעשה היה להעביר שקית לאדם אחר, שאת שמו לא רצה למסור (עמ' 3 להודעה, שורות 39 - 52). בהמשך מסר, שהיה לו לפטופ בשקית והביא אותו לחבר (עמ' 4, שורות 65 - 67).

החוקר הטיח בנאשם שהאליבי שלו כי היה בבית הוא שקרי, והנאשם השיב כי רואים אותו נכנס הביתה, ולא יוצא (שם, שורה 63).

הנאשם מסר, שהוא משתמש בהרואין במשך שנה-שנתיים, מריח 2 גרם ביום, כאשר גרם עולה 100 ₪, והפעם האחרונה שהשתמש היה באותו הערב בו נעצר (שם, שורות 81 - 91, עמ' 5 שורות 95 - 97).

עדות הנאשם בבית-המשפט

48. הנאשם מסר בעדותו, כי הוא מכיר את צ', אשר למד עם אחיו, במשך כעשרים שנים, כי הוא קונה מדי פעם בחנות, ושיצא לו לפגוש מספר פעמים את זוגתו בחנות (עמ' 61 לפרוטוקול). הסביר, שהמדובר בטעות גדולה מאוד של המתלוננת ואישר כי אין כל סכסוך בינו לבין צ' או המתלוננת. הנאשם אישר בחקירה נגדית, שהוא ממוצא גרוזיני וגובהו 1.90 בערך (פרוטוקול עמ' 68, שורות 20 - 22), וכי החנות קרובה לביתו - מרחק של 5-6 דקות, לא יודע אם פחות (שם, שורות 26 - 32).

49. באשר למעשיו באותו לילה העיד: "הייתי בבית ושום דבר מיוחד לא היה עד שבאו משטרה והייתי בבית, הייתי בספה ואת הדלת פתחה אמא שלי או סבתא, לא זוכר. אמא שלי אומרת

עמוד 10

משטרה באו תקום, קמתי ואמרו אתה ככה וככה, כן, אתה צריך לבוא אלינו ולא אמרו לי על מה אני חשוד. עשו חיפוש ולקחו אותי לחקירה..." (פרוטוקול עמ' 62, שורות 9-12).

50. באשר לתיעוד ממצלמות האבטחה הסביר, שתיכנן לצאת עם חבר לאחר חצות, בסביבות 23:30 - 24:00 ביקש מאימו כסף. אמר לחבר שיש לו מחשב ושיביא לו אותו בלילה, וכך יהיה לו 400 - 500 ₪ והם יוכלו לצאת לבלות. כשירד אל החבר, החבר מסר לו שהוא עייף, והנאשם עלה לביתו (שם, שורות 26 - 29). הוא לא מסר את השם של הבחור איתו נפגש, כי פחד שיסתבך בגלל שהמדובר במחשב שקנה מיד שניה מנרקומן (חקירה נגדית, עמ' 63). בחקירה נגדית אמר ששם החבר הוא דני, וכי הם אמורים היו לצאת למסיבה בתל-אביב, נדמה לו במועדון שלוותה. אישר, כי דני עתיד להעיד.
51. כשנשאל מהיכן הגיע בחצות וחצי, לאחר שאמר למשטרה שהיה בבית כל הערב השיב, שהיה תקוע בלי סיגריות (עמ' 63 לפרו', שורה 1): **"חמש דקות לצאת ולחזור, לצאת לקחת סיגריה או לקנות או לקחת ממישהו, לא נתתי לזה חשיבות שבשביל חמש דקות אני צריך להסביר. אני כל הערב, לא זוכר מאיזה שעה, הייתי בבית. לפעמים אני יוצא גם עם הכלב, אני צריך להסביר?"** (שם, שורות 3-5). על כך חזר גם בחקירה נגדית (שם, שורה 29).
52. בחקירה נגדית עומת הנאשם עם העובדה, שגם בחקירתו השניה לא הזכיר שיצא, והוא חזר על תשובתו כי לא עשה דבר שהיה צריך להסביר (עמ' 66 לפרוטוקול, שורה 23). התובעת הטיחה בו, כי סיפר שיצא רק לאחר שעומת עם מצלמות האבטחה, ועל כך השיב שהמדובר היה ביציאה של חמש דקות לקיוסק. הנאשם חזר על כך, שהשוטרים העירו אותו משינה, ועל כן לא אמר לשוטרים דבר בעניין זה (פרוטוקול עמ' 67, שורות 29 - 31). באופן דומה, הוא לא ייחס חשיבות גם ליציאה עם החבר דני ועל כן לא הזכיר גם יציאה זו בחקירה במשטרה (פרוטוקול עמ' 77 שורה 8).
53. הנאשם ניסה מאוד למזער בקשר שלו עם המתלוננת - כי הוא ראה אותה רק מספר פעמים, אף פעם לא שוחחו ביניהם, לחנות היה נכנס ויוצא ולא שוהה במקום (פרוטוקול עמ' 69 - 70). עם זאת, הנאשם לא ידע להשיב מדוע לא הטיח במתלוננת כי הם כמעט ואינם מכירים במהלך העימות (פרוטוקול עמ' 70, שורה 24). בחקירה נגדית אישר שהמתלוננת ראתה אותו מקרוב, כי היא מכירה את הפנים שלו (פרוטוקול עמ' 74, שורות 30-33), וכי היה בחנות יומיים לפני האירוע.
54. כשעומת עם עדותו של הנער י', אשר תיאר שהשודד היה רזה עם זקן אפור לבן, וביום האירוע הוא תועד כשהיה לו זקן קטן, השיב הנאשם שהוא רוב הזמן עם זקן (עמ' 76 לפרוטוקול, שורה 9).
55. הנאשם העיד, שבאותה תקופה היה בדיכאון, ועבד בעבודות מזדמנות. כן מסר, שהוא משתמש בהרואין בשנה-שנתיים האחרונות, בתדירות של פעם בשבוע או פעמיים בחודש (פרוטוקול עמ' 72, שורה 14). אישר, שהשתמש בסם כל ערב האירוע, בגרם או שניים (שם, שורות 16 - 22). הנאשם

אישר שהיה במצוקה כספית כי רצה למכור גם את הלפטופ. חרף האמור, הנאשם הכחיש שהוא נרקומן, וכי ביצע את השוד על-מנת לממן את השימוש בסם.

56. הנאשם הותיר רושם שלילי ומאוד בלתי אמין בעדותו בבית-המשפט, כאשר חוסר מהימנותו מתחזק נוכח הפערים הברורים בין גרסאותיו השונות והמתפתחות. למעשה, כשבוחנים את תכני חקירותיו ועדותו, עולה שהנאשם לא הצליח למסור גרסה עקבית באשר לפרט כלשהו הקשור לאירוע: בהתחלה מסר שהיה כל הערב בבית, ורק לאחר שעומת עם סרטון האבטחה החל לספר על יציאה רגעית לקנות סיגריות; בהמשך גרסתו התפתחה ליציאה נוספת עם חבר שלא הזכיר את שמו; הנאשם הכחיש בחקירה שימוש בסמים, ובעדותו בבית-המשפט עלה כי הוא משתמש באופן קבוע בהרואין; הנאשם ניסה באופן ברור להרחיק את עצמו מהמתלוננת ומהחנות; בניגוד לתיאור השוטרים כי הגיעו לדירה בשל הוויכוח הקולני בין הנאשם לבין אימו וכי היה ערני לחלוטין בעת פתיחת הדלת, ניסה הנאשם לשכנע באופן בלתי אמין כי בדיוק התעורר משינה, והכל בכדי שהדברים יתאימו לטענת "האליבי" שמסר.

עד ההגנה דני ניפלד

57. מר ניפלד, חברו של הנאשם, הוא בעל משפחה, עובד כמנהל פרויקטים בחברת תקשורת, בן 35, מכיר את הנאשם מילדות.

58. מר ניפלד לא מסר כל גרסה במשטרה, וכשנשאל מדוע הגיע להעיד השיב, שהנאשם התקשר אליו לפני חודשיים ושאל אם זוכר מה היה באותו יום שנתן לו את המחשב הנייד (פרוטוקול עמ' 97, שורות 17-18).

59. בניגוד לגרסת הנאשם כאילו המדובר היה ביציאה מתוכנתת ל"שלוותה" אותו ערב, העד סיפר שבאותו היום הנאשם התקשר אליו מתחילת היום, "כל שניה", ושאל אם הוא רוצה לקנות מחשב נייד. באותו יום פגש את הנאשם, לקח ממנו מחשב נייד ולא יצא איתו, כי לא היה לו כוח (שם, שורות 20-24). הנאשם חיכה לו לבוש ולא היה לו נעים לומר לו שלא רצה לצאת. הנאשם היה צריך כסף ו"שיגע אותו" הרבה זמן שיש לו מחשב של לנובו או HP ושהוא רוצה לתת אותו בתמורה של 480 ₪. סיפר שלא ממש היה צריך את המחשב, כי יש לו, אבל לא היה לו נעים כי בפעם האחרונה שיצא איתו היה צריך לשלם על הנאשם כי אין לו. פשוט נתן לנאשם את הכסף ולקח את המחשב (עמ' 98 לפרו', שורות 2-6). העד תיאר את המצוקה הכספית בה מצוי הנאשם, וכי הוא יודע שהוא אכן משתמש בסמים.

60. דני ניפלד הותיר רושם של אדם רציני. עם זאת, עדותו אינה רלבנטית למחלוקת בתיק הנוגעת ליציאת הנאשם מביתו בשעת השוד, ונוגעת ליציאה מאוחרת יותר עליה סיפר הנאשם בפרטים, לרבות שם העד, לראשונה בבית-המשפט. מדובר בסיפור תמוה של מכירת לפטופ משומש, ויש בו, לכל היותר,

כדי להעיד על המצוקה הכספית שהנאשם היה נתון בה בזמן האירוע.

עד ההגנה - ד"ר אור כץ

61. מטעם ההגנה הוגשה חוות-דעת שערך העד (נ/1), שמטרתה להצביע על משתנים חוץ-מערכתיים המאפיינים את אירוע השוד, ובהתאם לספרות המדעית בתחום יכולים להביא לכך שעד יבצע בתום לב זיהוי שגוי, ללא קשר למידת הביטחון שלו בזיהוי - והכל בהתאם לדו"ח ועדת דנציגר, הוועדה הציבורית למניעת הרשעות שווא ותיקון, העוסק בעדויות ראייה וזיהוי מוטעה (הדו"ח הוגש על-ידי הסניגורית וסומן נ/2).

62. בחוות-הדעת נכתב על-ידי העד, כי הוא מרצה כסגל מקומי במכללה האקדמית באשקלון וכן מרצה מן החוץ באוניברסיטת בר-אילן ובמרכז הבינתחומי. צוינו פרטי השכלתו, כאשר הוא בעל תואר שלישי בפסיכולוגיה משנת 2005, ובפרטי ניסיונו כלל, בין השאר, הוראת קורסים הקשורים ל"זיהוי ועדות ראייה" ו"תפיסת פנים" וכתובת מספר מאמרים בנושא.

63. בחוות-הדעת, ביקש העד להעלות ספקות באשר לזיהוי של המתלוננת על רקע היכרות שטחית בינה לבין הנאשם; האפשרות של העברה בלתי מודעת של עד ראייה המזהה את השודד בשוגג בדמותו של אדם אחר אשר נחשף אליו בהקשר אחר; כאשר קיימת תחושת לחץ גבוהה יכולת זיהוי הפנים נפגעת; חוקרים רבים טוענים, כי נוכחותו של נשק באירוע מושך את תשומת הלב של עד הראייה ופוגע ביכולתו לזהות את העבריין לאחר מכן; בעיית העברה בלתי מודעת מחמירה כאשר צוות החקירה חוקר את השוד על בסיס הנחות מקדימות וחשד מקדים, ולא ניגש לחקר השוד כאילו אין חשוד; תחושת ביטחון בזיהוי עלולה ליצור אשליה שהזיהוי ודאי, אולם מחקרים מראים שבמקרים רבים אין קשר סטטיסטי בין רמת הביטחון בזיהוי לבין הדיוק בזיהוי.

64. בחקירה נגדית בבית-המשפט עלה, כי העד לא רשם את השנים בהם עסק בנושא של "זיהוי פנים" והוברר, כי המדובר בחוות-דעת ראשונה שכתב אי-פעם לבית-המשפט (פרוטוקול עמ' 80 שורות 10 - 11). בהמשך עלה, כי לא כל המחקרים שערך קשורים ל"זיהוי פנים" ולבסוף אף הסכים עם התובעת כי אם לדייק את תחום התמחותו, אזי המדובר ב"ידע תיאורטי בתהליך זיהוי הפנים האנושי" (פרוטוקול עמ' 81, שורה 2). אני אמנם התרתי הגשת חוות-הדעת ודחיתי את התנגדות התביעה כי המדובר בעדות סברה, אך די בנתונים אלו כדי להביא לקביעה כי אכן שאלת המומחיות של העד מחייבת דיון ובכל מקרה, המשקל שיש ליתן לעדותו הוא נמוך וזו נותרה בגדר התיאוריה.

איני רואה צורך לקבוע מסמרות בעניין זה, שכן בהמשך הוברר, שגם אם עדותו של העד היתה מעניינת תיאורטית, הרי שלא הונחו לפניו חומרים קריטיים שהם חשובים לסוגיה המעשית של בחינת היכולת של המתלוננת לזהות את הנאשם. כך, למשל, לא הוצגו לפני העד סרטוני האבטחה ומצלמות הגוף שבו נראה

הנאשם, הוא לא ראה את חנות המכולת עצמה ואת התאורה שהיתה בה או למצער תמונות של הזירה והסתמך על תמונת הנאשם מבלי שנפגש עימו (עמ' 83 - 84 לפרוטוקול). כמו-כן, העד הסתמך על כך שבין הנאשם לבין המתלוננת קיימת "היכרות שטחית", כשלא ברור מהיכן שאב נתון זה מבחינה עובדתית או מחקרית (סוף עמ' 85 לפרוטוקול), וכן לא יכול היה להתייחס לפרשנות הפסיקה בדבר "היכרות מוקדמת".

65. מבלי לקבוע מסמרות אם המדובר בעדות מומחה, כטענת ההגנה, או בעדות סברה, כטענת התביעה, איני רואה לנכון ליתן משקל לעדות זו, אשר נותרה בגדר ספקולציות תיאורטיות בתחום הפסיכולוגיה, כשהיישום לעובדות המקרה הוא חסר וחלקי.

בחינת הראיות על רקע הפסיקה

66. לעומת עדות תיאורטית זו, לאחרונה ניתן פסק-דין הרלבנטי מאוד לענייננו - ע"פ 3055/18 ג'אבר אבו רקייק נגד מדינת ישראל [4.8.20], שעניינו במערער אשר הורשע בבית-המשפט המחוזי בביצוע עבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין וערעורו התקבל. בית-המשפט העליון הורה על זיכוי של המערער לאחר שקבע, כי עדות של שוטר אשר זיהה את המערער מצפייה בצילומי אבטחה לפי פניו ואופן הליכתו, אין בה כדי להוות בסיס לתשתית הראייתית. זאת לאור העובדה שמדובר בזיהוי מתוך צילום וכן לאחר שנמצא כי פניו של המערער הוסתרו ולא היה כל ייחוד באופן הליכתו. בפסק-דין זה נקבעו מבחנים לניתוח ראיית הזיהוי, תוך יישום אמות-מידה זהירות:

"ראיית זיהוי טומנת בחובה אתגר. מצד אחד, הניסיון מלמד בצורה ברורה כי עד יכול לזהות אדם אחר. מצד שני, 'אתה חי מפיו' של העד. זאת אומרת שאין תנאי מעבדה שניתן לבחון דרכם את העדות כפי שניתן, לדוגמא, לבחון ראיית DNA. פשיטא כי תהליך החשיבה ומנגנוני הזיהוי של האדם מורכבים הם. לכן יש מאפיינים בראיה מעין זו שאינם נחלת ראיות מסוג אחר. למשל, נהוג לשאול את העד המזהה באיזה מידת ביטחון הוא מזהה את האדם עליו הוא מצביע כמבצע העבירה. שלב זה של מתן ציון עצמי חשוב הוא אך גם יכול להטעות מפני שהאדם מכמת דבר מה - הביטחון בעדות - שאינו אלא סוג של אומדנא אישית. אף יש מורכבות נוספת, כגון נתוניו האישיים של העד המזהה: האם יש הבדל בין עד רך בשנים לבין אדם מבוגר? עוד דוגמאות הן אדם שמתקשה לראות לעומת עד שאינו זקוק למשקפיים, או מידת התאורה והמרחק בין העד לחשוד. נתון נוסף הוא ההיסטוריה בין המזהה למזהה - האם מדובר במפגש חד פעמי וראשוני או היכרות יומיומית. ועדיין, כמו בכל עדות יש לבחון את מהימנותה ומשקלה על פי כללים משותפים לכל ראיה.

כדי לגשת למלאכה נראה לי שנכון יהיה להסתייע במבחן כפול - פנימי וחיצוני. המבחן הראשוני הוא בחינה פנימית של עדות הזיהוי. השני, בחינה חיצונית. הראשון יחייב כניסה לתוך פרטי העדות: מידת בהירותה, קיומן של סתירות או היעדרן, תוכן העדות ובאיזה מידה בית משפט מאמין שהעד מתאר את מה שאכן ראו עיניו. לא הרי עד שטען כי הוא בטוח בעדותו ב-'30%' כהרי עד שבטוח בעדותו ב-'99%'. בית המשפט יכול לדחות את עדותו של עד מזהה על פי המבחן הפנימי, כגון קביעה שהעד מטעם התביעה משקר וכלל לא היה

במקום הזיהוי. במקרה כזה העדות לא תסייע לתביעה. ברם, אף אם העדות מתקבלת מבחינה פנימית, עדיין יש צורך במבחן השני - בחינה חיצונית. דרכה בית משפט בוחן, בהנחה שהעד אומר אמת, מה המשמעות שיש לתת לעדות ומשקלה: נתונים אישיים של העד, נסיבות אירוע הזיהוי, היכרות מוקדמת בין העד לחשוד, תנאי הראות והתאורה, המרחק והזווית ממנה בוצעה הזיהוי ועוד. ודוגמה אחרונה - האם יש בתהליך הזיהוי פגם שעלול להפחית ממשקלו. כך למשל, עד שזיהה את הנאשם לאחר ששמע את שמו מידי המשטרה או מגורם אחר. כל אלה יכולים להצביע על כך שגם אם העדות צולחת את המבחן הפנימי, עדיין בטעות יסודה: ודקו - בטעות ולא בשקר, דהיינו החלטה מכוונת שלא לומר את האמת. 'במצב כמו כאן... שהעד המזהה חפץ לומר את האמת ומאמין בעדותו - יש להתמקד בעיקר בקושי השני והוא האם חרף רצונו של העד לדייק, טועה הוא'..." (ראו בפסקה 5).

67. יישום כללים אלו בענייננו מעלים את המסקנה, כי התביעה הצליחה להוכיח את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר על בסיס עדות המתלוננת וראיות מחזקות רבות אחרות.

68. יישום המבחן הפנימי לעדות המתלוננת מעלה, כי היא צולחת אותו ללא כל בעייתיות. המתלוננת מסרה עדות עקבית, בהירה, ונטולת כל אינטרס או מגמת הפללה. המתלוננת מסרה באופן מיידי את פרטי הנאשם בהזדמנות הראשונה בשיחת הטלפון לצ', חזרה על הזיהוי בפני השוטרים, במהלך חקירתה וכן במהלך עימות מול הנאשם תוך הפגנת ביטחון בזיהוי גם כשישבה מולו בתחנת המשטרה. לבסוף, חזרה באופן עקבי על כל הפרטים והשתלשלות האירועים הקשורה בשוד ובזיהוי גם במהלך עדותה בבית-המשפט, חרף חוסר רצונה הברור להגיע ולהעיד בבית-המשפט.

69. אשר למבחן החיצוני, המתלוננת תיארה אדם שנכנס מייד לחנות כמי שמכיר את המקום, זיהתה במי המדובר - ובניגוד לפסק-דין הנ"ל, לבסוף הוא אף עמד מולה בעודו מאיים עליה עם סכין. המתלוננת מסרה פרטי זיהוי ייחודיים על אודות השודד לצ' ולשוטרים בהזדמנות הראשונה - כי המדובר באחד מ"האחים הגרוזינים", השודד היה גבוה ורזה, ו' הנער ציין גם קיומו של זקן (כשגובהו של הנאשם 1.90 מ', הוא רזה, ואכן בעל זקן "קטן", כפי שעלה מהעדויות - לרבות של הנאשם עצמו, וכן ראו ת/15 - מערכת מידע אדם). מתמונות הזירה ומהעדויות עולה, כי שררו תנאים שאיפשרו את הזיהוי, שכן התאורה במקום טובה, המתלוננת עמדה מאוד קרוב לשודד, ופניו של הנאשם היו מכוסים רק בחלקם, וגלויים בחלק העליון - מהחלק שמעל האף.

70. אין מחלוקת שבין המתלוננת לנאשם קיימת היכרות קודמת. הנאשם אישר בעימות כי קיימת היכרות בינו לבין המתלוננת במהלך כחצי שנה, לדבריו, ובבית-המשפט עשה ניסיון ברור ולא מוצלח למזער את מידת ההיכרות ביניהם. מעדות המתלוננת האמינה עולה, כי לאורך השנה ומחצה במהלכה היתה בקשר זוגי עם צ', שהתה בחנות בתדירות גבוהה, כשהנאשם היה מגיע לחנות מספר פעמים בשבוע.

71. מדובר, אם כן, בראיית זיהוי אשר צולחת את שני המבחנים, ואינה מעוררת כל קושי המבססת

קיומו של ספק סביר. לכך יש להוסיף, כי כשבוחנים את "איכות הראיה" - דהיינו היחס בין עדות הזיהוי ליתר הראיות בתיק (ראו בפסקה 12 לפסק-הדין הנ"ל בעניינו של אבו-רקייק), מתקבלת תמונה של עדויות משולבות המובילות למסקנה אחת אפשרית - והיא כי הנאשם הוא שביצע את השוד בחנות. לצד עדות הזיהוי של המתלוננת, ראיות אלו כוללות את העדויות המחזקות של צ' וי', סרטוני אבטחה שמפריכים את טענת האליבי של הנאשם וממחישות את ההזדמנות שהיתה לנאשם לבצע את השוד בטווח הזמנים המוגדר בהינתן קרבת החנות לביתו של הנאשם, גרסאותיו המתפתחות של הנאשם אשר מסר בתחילה כי היה בבית ללא כל יציאה ושקריו הבוטים בכל נושא שהועלה לפניו.

סוף דבר

72. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת שהתביעה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר ועל כן, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של **שוד** לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, כמפורט בכתב-האישום.

ניתנה היום, י"ט אלול תש"פ, 08 ספטמבר 2020, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים